

ΔΗΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΤΥΠΟΙ

Ο ΚΟΥΤΟΥΖΗΣ

Ο καυστικώτερος των Έλλήνων σατυρικών. Και ο κομψότερος των δανδήδων. Πώς έγινεν ιερεύς διά λόγους... φιλαρκεσικίας Τά ποιήματά του. Πώς ιερουργούσε. Σκανδαλοθηρία και μίση. Ο Κουτούζης ως καλλιτέχνης κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Νικόλαος Κουτούζης, ήταν ένας από τους μικροτέρους και μεγαλυτέρους σατυρικούς της Ελλάδος, του προπαρελθόντος αιώνου, ζωγράφος και ειδικά ακριβώς ποιητής. Οι Έλληνες όμως, όπως συμβαίνει πάντοτε, δεν τον γνωρίζουν, ή τον έλησμόνησαν, ή και όσοι τον γνωρίζουν, ίσως να μη τον έμαθαν καλά.

Το «Μπουκέτο» θα παρουσιάση το εξαιρετικό αυτό πνεύμα, εις τον ελληνικόν λαόν, στηριχθέν απάνω σε άνεκδότους πηγάς, και επίσημες μαρτυρίες και παλαιά χαρτιά και άγγραφια χειρόγραφα, του Αρχιεπισκοπικού Ζακύνθου και σε πληροφορίας πολυτίμου.

Ο Κουτούζης γεννήθηκε στή Ζάκυνθο εις τό 1746. Η οικογένειά του ήταν μιá από τις πειó άριστοκρατικές και εύπορες τής γήσου.

Χάρην περιεργείας, αντιγράφωμεν εδώ, με όλες του τις άνορθογραφίες, αντιγραμμένο από τιά επίσημα βιβλία τής εκκλησίας τής Υπεραγίας Θεοτόκου τής Οδηγητρίας τό πρακτικόν τής βαπτιστέας του.

«1746 μαΐου 6 βράβησις παιδείων άρσενηκών του μυσέρ Γιακουμήν κουτούζι από την νομημήν του γινην άναστασία ζαρκάρη ήτον τό πεδίον ύμερών πενήντα και άνάδωχος ήτων ό μυσέρ νηκολός περάτης και όνομάσαντο ΝΗΚΩΛΑ».

Από μικρό παιδιό φάνηκε ότι θα γείνη ένα εξαιρετικό πνεύμα, και έδειχνε μιá μεγάλη όρεξι για μάθησι και κλίσι στή ζωγραφική. Στή Ζάκυνθο έμαθε καλά τιά Έλληνικά και Ιταλικά και κατόπι πήγε στήν Ένετία κ ι οπουόασε ζωγραφική.

Επέστρεψε στή Ζάκυνθο και έπεδόθη στή επάγγελμα του ζωγράφου. Επειδή όμως ήταν όξύθυμος, φιλολοιδώρος, άισχρολόγος, έγωιστής, άπότομος, άριστοκρατικός και ιδιότροπος, απέκτησε άποπόνδους έχθρούς και θανασίμους. Αυτοί τον ύβριζαν και τον προσέβαλλαν, αλλά αυτός τους περιφρονούσε λέγοντας :

«Όλοι βρίζουν τον Κουτούζη που άλήθεια πάντα σκούζει.

Μιά φορά ένας από τους έχθρούς του, τον χτύπησε στή πρόσωπο μ' ένα φιαλίδιο, που είχε κάποιο μαύρο ύγρό μέσα και έτσι που του έμεινε ένα μεγάλο μαύρο σημάδι εις τό πρόσωπο, πρῶγμα που τον λήπνε σπολύ, γιατί ήταν σπολύ φιλάρσεος και φιλόκοσμος πολύ. Τότε οι νέοι τής εποχής, και ή καλή τάξις, έξύριζαν τιά γένεια και τιά μουστάκια τους. Ο Κουτούζης για να κρύψη τό σημάδι, όπου του έμεινε, πήγε στή Λευκάδα και έγεινε... παπάς και γύρισε στή Ζάκυνθο με γένεια και με ρόσα.

Αλλά τό ρόσο δεν κάνει τον παπά, σπολύ δέ περισσοότερο να κάνει ιερέα τον Κουτούζη. Έννοείται ότι οι Ζακυνθιοί τον πήγαν στόν μεζέ, μόλις τον είδαν παπά φτιασμένον, ένας δέ Ζακύνθιος του έκαμε την κατωτέρω σάτυρα, την όποιαν έγκυκλοφόρησεν εύρύτατα εκεί πέρα :

Κουτούζης του Κουτούζιου, κουτός, σούτα [στοχάσθη] σατυρικῶς να σατυρη—σάν Σ. τυρός επί—[στη]! Παίζοντας με τον Σάτυρον, ό Σάτυρος [δαγκάνει,

στό άγγελικό του πρόσωπο, μα ύρο σημάδι κανει!

«Άλλος Ζακυνθινός ποιητής ό Θωμάς Λανελάκης, του έκαμε και μιá άλλη, τότε σάτυρα.

Πρόσωπο δίχως έντροπή, κορμί μαγαρισμένο, γλώσσα γιομάτη από κομπή και στόμα μολυσμένο, που, ότι κι αν άπέρασε τό δολερο κορμί σου στή νεύα σου, και στήν αίσχρη ζωή την ιδική σου, τάφερες όλα μαζωχτά στούς άλλους και λογιάζης που ταις δικαίς σου τις κομπαις, με τούτο ταις σκεπάζεις. Όλα σ' έμας εινε γνωστά—έσύ σ'αι ό Κουτούζης! Κακά πλανάσαι όταν λές, πώς την άλήθεια σκούζης και αν έσύ την έσκουζες, θ' άρχιζες από σένα, και εις σε θα τέλειωνες, βρίζοντας ένα-ένα.

Ο Κουτούζης ήταν έχθρός των ελαττωμάτων της κοινωνικής τάξεως, που ζούσε τότε. Τους χρόνους εκείνους βασίλευαν ή φατρίες, ή μικροπρέπειες, ή παντός είδους κακίες, ή δολοφονίες, ή άντεκδικήσεις, ή άδικίες, ή διαφθορά. Καλήν άνατροφή δεν είχαν ούτε οι έπατριόται. Απεναντίας μάλιστα αυτοί έξεμεταλλεύοντο τον όχλον. Ο λαός υπέφερον από αυτούς, δοκιμάσας και τό Ρωσικό άκόμα κνούτο, όταν ή νήσος κατελήφθη από τους Ρώσους.

Ο Κουτούζης τιά καταμάστιζεν άμείλιχτα, αίματηρά όλα αυτά. Άριστοκράτας, άστούς, όχλο, κληρικούς και λαϊκούς, άνδρες και γυναίκες, γέροντες και νέους, άλλους πολιτας και άρχάς. Έβγαζε στή φορά τους ύποκριτάς, τους άπατίωντας, τις γυναίκες που δεν σεβόντοσπον την οικογενειακή τους τιμή, τους άνάξιους ιερωμένους.

Οσάκις έλεγε κανείς τίποτε έναντίον του, άπαντούσε με ένα ίοβόλο και άσεμο έπίγραμμα. Η σάτυρά του δεν είχε ύπαιγιμούς.

Η σάτυρά του ήταν άτιμωτικός λίβελλος. Ατίμαζε δεν περιέπαιζε. Κινοούσε τιά δίκρυα του πόνου και όχι τον γέλωτα. Η σάτυρα πρέπει να δαγκάνη—αυτό εινε ή άλήθεια—άλλο όχι και μέχρι αίματος. Οπου δάγκανε όμως ό Κουτούζης, όχι μόνον αίμα έτρεχε, αλλά και γινότανε τό δάγκημα άγίατρευτη πληγή.

Σέ τούτο έμοιαζε με τον Ίουβε-νάλην.

Επειδή δέ ή σάτυρά του ήταν πάντοτε προσωπική, για τούτο τιά μεγάλα πάθη έναντίον του και οι μεγάλοι έξαγριωμοί.

Στή χείλην του είχε πάντα τό γέλιο. Αλλά ένα γέλιο πικρό, σάν του Δόν Ζουάν.

Από εκείνο τό γέλιο, για τό όποιο είχε ειπέ ό Σολωμός. — Γέλιο που σιάζει έχθρό και φίλο.

Δεν έσέβετο ούτε τιά οικογενειακά και τιά άπόρρητα των σπιτιών.

Πίντοτε είχαν, σε κάθε λίγο, έναν αντίλογον πονηρόν, όλιον και όπτικόν.

Η πολυμάθειά του ήταν άξιοθαύματος.

Αλλά και ή δραστηριότης του πρωτοφανής. Νύκτα-μέρα γύριζε για να μαθαίνη τιά τρατιά των άλλων. Όποιο λιβάρι να σήκωνες, θα τον εύρισκες από κάτω. Πού λέει και ή παροιμία. Έπιανε φίλιες με νεροκουβαλιπές, παραμάνες, ύπηρέτες, δουλικά, για να μαθαίνη τιά μυστικά των οικογενειών.

Τό όλο του ήταν άνάρμοστο για ιερέα. Τιά υαλλιά του τιά έκοβε κατά την μόδα. Τιά ρόσα του ποαν μεταξωτά και κοντά, για να φαίνωνται ή κόκκινες μεταξωτές κάλτσες του και ή χρυσές πόρπες των παπουτσιών του. Τό γένι του έκοβε με κοφτότητα μεγάλη. Τό καπέλλο του τό φορούσε στραβά, ή τό κρατούσε πάντα κάτω από την μασχάλη. Έβράδιζεν λιθάρια και πολλές φορές άκολουθούμενος από μιá άγαπημένη του... γάτα.

Τιά μάτια του άστραφταν. Δυστυχώς, δεν μπορούμε να δημοσιεύσωμε εδώ κανένα από τιά καλλιτέρα σατυρικά του έπιγράμματα, εξ αίτίας τής άπεριγρότου άισχροπότης τους. Τό άραιοτερο όλων, τό άριστοεργμά του, ήταν εκείνο του Παπα-Γκλαβά.

Ξεχωριστά όμως από την αίσχρη σάτυρα, έγραψε και άλλα ποιήματα και σπολλά ειδυλλιακά.

Να άπόσπασμα από ένα τέτοιο ποίημα του σε μιá κόρη :

Έλα θεράπευσέ μου, τους πόνους σπλαχνικά, όπου για σε, νεράϊδα, γροικώ στή σωθικά. Βλέπω και τιά πουλάκια στή δάση που πετούν, ταιρι κι' αυτά ζητάνε, να γλυκανταμαθούν. Κι' οι εύμορφοι οι κύκνοι, από τις έρημιές, σμίγουνε και ταιριάζουν, στίς άκροποταμιές. Κι' όλα τ' άγρια ζωά, εκεί που κατοικούν, στίς λαγκαδιαις με ταιρι κι' αυτά συνομιλούν.

Και ή ζωγραφίες του Κουτούζη είχαν μιá κανονικότητα στή σκέψια, ζωηρότητα και άρμονία στόν χρωματισμό και κάποια έξφρασι. Αν και ήταν όμως καλός καλλιτέχνης δεν είχε μεγάλη φαντασία. Για αυτό οι περισσότερες από τις εικονογραφίες του εινε αντιγραφές. Ως επί τό πλείστον σε κάθε εικόνα ζωγράφιζε

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΒΑΛΙΣΤΙΚΗΣ

Πώς αψάνει ποσοτικώς τὸ σιτάρι. Μέσον κατὰ τῶν ζῶων ποῦ καταστρέφουν τὰ σπαρτά. Τὰ φυλαχτά. Φυλαχτὰ ποῦ φέρνουν τύχη, ποῦ φέρνουν πλοῦτον καὶ προκαλεῦν τὴν εὐνοία τῶν ἰσχυρῶν κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Συνεχίζομεν σήμερον τὴν δημοσίευσιν τῶν μαγικῶν συνταγῶν ἀπὸ τὸ περιοδικὸν βιβλίον τοῦ Μικροῦ Ἀλφρέδου, μάγου καὶ ἀλχημιστοῦ πρὸ 500 ἐταίρων ἐτῶν ἀμείνωντος.

Γιὰ ν' αψάνη καὶ νὰ πολλαπλασιασθῆται τὸ σιτάρι.

Ἴδου πρῶτα-πρῶτα μιὰ μαγικὴ συνταγὴ γιὰ τὴν αὔξησιν τοῦ σιταροῦ :

Θὰ πάρετε ἓνα λίτρο φυτικοῦ ἄλατος, ποῦ γίνεται τεχνικὰ ἀπὸ ἀνθὴ τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ νίτρου—οἱ καλοὶ φαρμακοποιοὶ ἔχουν ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἄλατι—θὰ τὸ βράσετε μέσα σ' ἓξη λίτρα νερὸ μαζὶ μὲ δύο λίτρα καινούργιον καλὸ σιτάρι, μέχρις οὔτου τὸ σιτάρι ἀρχίσει νὰ σκάττει. Ἐπειτα θὰ σουρῶσατε αὐτὸ τὸ μίγμα μ' ἓνα πανί, πολὺ λευκὸ ὡς οὔτου στεγνώσει ὁλοτέλεια. Κατόπιν θάνακατέψετε σ' αὐτὸ τὸ μίγμα καὶ ἄλλο σιτάρι ἀρίστης ποιότητος ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρες ὥρες. Ὅταν ἡ γῆ εἴνη πὰ ἔτοιμη γιὰ τὴν σπορὰ θὰ σπειρέτε μαζὶ μὲ τὸ ἄλλο σιτάρι καὶ αὐτὸ τὸ μίγμα καὶ θὰ δῆτε κατόπιν στὴ συγκομιδῇ, ὅτι τὸ σιτάρι ποῦ θὰ σὰς ἀποδώσει αὐτὴ ἡ ἐσοδεία θὰ εἴνη εἰκοσι φορές περισσότερον ἀπὸ τὴν προηγουμένην. Πρέπει ὁμως νὰ ξέρετε ὅτι τὸ πείραμα αὐτὸ δὲν κάνει νὰ ἐπαναληφθῆ δύο φορές ἐπὶ δύο συνεχεῖς χρόνους, στὸ ἴδιο χωράφι.

Γιὰ νὰ μὴ σὰς καταστρέφουν τὰ σπαρτά τὰ ζῶα.

Γιὰ νὰ μὴ σὰς καταστρέφουν τὰ ζῶα τὰ σπαρτά παίρνετε δύο μεγάλες καρabiδες, τίς βάζετε σ' ἓνα δοχεῖο γεμάτον νερὸ καὶ τίς ἀφήνετε ἐκτεθειμένους στὸν ἥλιον ἐπὶ δέκα ἡμέρας. Ἐπειτα μὲ αὐτὸ τὸ νερὸ ραντίζετε τὸ χωράφι σας ἐπὶ ὅκτω ἡμέρας συνεχῶς. Κατόπιν ξαναβάζετε τίς ἰδιαις καρabiδες μέσα σὲ καινούργιον νερὸ καὶ μὲ αὐτὸ ραντίζετε ἄλλες ὅκτω ἡμέρας τὸ χωράφι σας. Κατόπιν αὐτὸν θὰ δῆτε, ὅτι κανένα ζῶον, τσακάλι, ἀλεπού, ἢ ὅποιο ἄλλο δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ τὰ σπαρτά σας.

Τὰ φυλαχτά τοῦ Παρακέλσου

Ἡ μεγάλῃ φήμῃ ποῦ ὁ Παρακέλσος ἀπόκτησε χάρι στὴς βαθείες του ἐπιστημονικῆς γνώσεως προσδίδει ἐξαιρετικὸ κύρος καὶ αὐθεντία στὰ ἔργα τὰ ὁποῖα ἐκείνος ἀφῆσε. Μέσα σ' αὐτὰ βεβαιώνει, ὡς γεγονὸς ἀναμφίβολον, ὅτι ἂν κατασκευάσει κανεὶς φυλαχτὰ ἀκολουθώντας τὰς μεθόδους του θὰ δῆ τὰ περιεργότερα ἀποτελέσματα ἀπὸ αὐτὰ. Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐδοκίμασα καὶ εἶδα μὲ μεγάλο μου θυμασμό τὴν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν τους. Νὰ λοιπὸν τί λέγει γι' αὐτὰ μέσα στὸ «Μαγικὸν τοῦ Ἀρχιδόξου». Κανεὶς δὲ μπορεῖ, ἐκτός ἂν εἴνη ἀπερίσκεπτος, νὰ θέσῃ ἐν ἀμφίβωλον ὅτι τὰ ἀστρα καὶ οἱ οὐράνιοι πλανῆτες, ἐξασκοῦν παντοδυνάμους ἐπιδράσεις ἐπὶ παντὸς ὄντος ποῦ ζῆ καὶ κινεῖται σ' αὐτὸν τὸν ταπεινὸ κόσμον· καὶ ἀφοῦ βλέπομε κ' ἔχει ἀποδειχθῆ αἰσθητῶς ὅτι οἱ πλανῆτες δεσπόζουν μὲ τίς ἐπιδράσεις τους, στὸν ἄνθρωπον ποῦ εἴνη πλασμένος κατ' εἰκόνα του

καὶ τὰ... γὰτα του.

Ὡς ἱερεὺς ὁ Κοντούζης, ἦταν πραγματικῶς τοιοῦτος. Ἄνα ἔμπαινε στὴν ἐκκλησίαν, ἔμπαινε ὁδὸν λειτουργοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὅταν λειτουργοῦσε ἤθελε πάντα τὸ τέμπλον καὶ τὴν Ἄγια Τράπεζαν σκολοιμένα μὲ λουλουδία. Ἄν δὲν ὑπῆρχαν πραγματικὰ, ἔβραζε τεχνικὰ. Ὅλες ἡ ἱεροτελεσίαι ἦσαν μεγαλοπρεπεῖς καὶ θεοπρεπεῖς, Ἄδρανα ἔτρεχον ἀπὸ τὰ πόδια του, ὅταν προσέφερε τὴν ἀνάμικτον θυσίαν· καὶ γονατισμένος ἀναφωνοῦσε τὸ — «Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν, σοὶ προσφέρωμεν Ι...»

Ἐίχε ὠραία φωνὴ καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἦταν εὐροθυμ καὶ εὐχάριστη.

Ὁ περιεργὸς, ὁ εὐφρόσεντος, ὁ ἀθυροότομος καὶ ἀξίος σπουδῆς, ἄνθρωπος αὐτὸς πέθανε εἰς τὸ 1819.

Ἐνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα ποιήματά του εἴνη καὶ τὸ ἑξῆς :

Καλοτυχίω ἐκείνη, τὴν κόρη ποῦ βρεθῆ τὴν ἀνοίει στὰ δάση, μὲ νεῖο ν' ἀναμωθῆ. Καὶ σ' ὠμορφο λειβάδι, στὸ χάραγμα τοῦ αὐγῆς, σὲ λουλουδάκια ἀπάνω, στὸ στόλισμα τῆς γῆς. Κι' ἐκεῖ κοντὰ νὰ τρέχουν βρώσες μὲ κρῦα νερά, κι' ἄγριοι καλαμιῶνες, χορτάρια δροσερά, κέδροι καὶ κυπαρίσσια, δένδρα μὲ τοὺς καρποὺς καὶ παρεκτὴ κοπάδια, φλογερεῖς καὶ βοσκούς. Ποτάμια ποῦ νὰ τρέχουν, κἄπου γαργαριστά, νερὰ ποῦ νὰ ποτίζουν ἄγρι' ἀνθία πλουμιστά. Ἄπεται ν' ἀγγαντεύῃ στὰ δάση μακρὰ,

τοὺς κἄμπους ἀνθισμένους καὶ τὰ ψηλά βουνά. Νὰ βλέπῃ καὶ πουλάκια νὰ γλυκοκελαῖδουῖν καὶ ν' ἀναπετοῦρίζουν καὶ νὰ συχνοπηδοῦν. Μάλιστα νὰ σφουρίζῃ ἔσφραμος ἀγιῶνος, τὴν ὠρα π' ἀνατέλλει τ' ἀστὴρ ὁ αὐγερινός. Ὡν, τί χαρὰ μεγάλη, τοῦ πόθου γλυκαμῶς, ποῦ τὴν περικυκλῶνει καὶ γλυκοδροσομῶς... Ὁ ἔσκαλιστὴς τῶν βιβλιοθηκῶν

Θεοῦ καὶ προικισμένος μὲ λογικὸν, πολὺ περισσότερον πρέπει νὰ πιστέψωμε ὅτι οἱ πλανῆτες ἐξασκοῦν τὴν ἐπίδρασίν τους καὶ στὰ μέταλλα, γιὰ τίς πέτρες καὶ σὲ δ,τι ἡ φύσις καὶ ἡ τέχνη μπορεῖ νὰ παραγάγει, γιὰτι ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα εἴνη κατώτερα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ δέχονται εὐκολότερα τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀστρων, ἐπειδὴ στεροῦνται λογικοῦ, ποῦ χάρις σ' αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ μεταχειρισθῆ τὰ ὑλικά πράγματα γιὰ νὰ ἐλκύσει μὲ τὸ μέτρον του τὴν εὐνοίαν τῶν ἀστρων.

Μὰ ἐκεῖνον ποῦ εἴνη ἄξιος νὰ γίνῃ γνωστὸν καὶ νὰ προσεχθῆ, εἴνη ὅτι οἱ ἐφτά μεγάλοι πλανῆτες δὲν ἐπιδρῶν ποτὲ ἀποτελεσματικῶς παρὰ μὲ τὴν χρῆσιν τῶν ἐφτά μετάλλων ποῦ τοὺς εἴνη δικὰ τους, δηλαδὴ αὐτὸ ποῦ εἴνη συγγενὴ μὲ τὸ κυριώτερον συστατικὸν τους Ἐπ' αὐτοῦ οἱ σοφοὶ Καβαλισταὶ διεσπύσαντες μὲ τὴν ἐπιστήμην τους, κατόρθωσαν νὰ καθορίσουν ποῦ μέταλλον εἴνη συγγενὲς μὲ καθὲ πλανῆτην καθὼς καὶ τίς εἰδικότερες ποῦ εἴνη εὐνοικότερες γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ φυλαχοῦ. Ἐτσι λοιπὸν ἔχομε τὸ χρυσάρι τὴν Κυριακὴν, γιὰ τὸν ἥλιον, τὸ ἀσημὶ, τὴν Δευτέραν, γιὰ τὴν Σελήνην, τὸ σίδηρον, τὴν Τρίτην, γιὰ τὸν Ἄρη, τὸν ψευδάργυρον, τὴν Τετάρτην, γιὰ τὸν Ἐρμῆν, τὸν κασσίτερον, τὴν Πέμπτην, γιὰ τὸ Λατὸν, τὸ χαλκὸν, τὴν Παρασκευὴν, γιὰ τὴν Ἀφροδίτην, καὶ τὸ μολύβι, τὸ Σάββατον, γιὰ τὸν Κρόνον. Μὲ αὐτὴ τὴν βάση θὰ δόσομε ἐδῶ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς τῶν φυλακτῶν, ποῦ οἱ ἀρχαῖοι σοφοὶ τὰ ὀνόμαζαν καὶ «σφραγίδες».

Φυλαχτὸ ἢ σφραγίδα τοῦ Ἡλίου.

Αὐτὸ τὸ φυλαχτὸ γίνεται μὲ τὸ πιὸ ἐκλεκτὸ καὶ τὸ πιὸ ἀγνὸ χρυσάρι. Τὸ καταλλήλοτερον χρυσάρι γι' αὐτὴ τὴν δουλειὰ εἴνη τῆς Οὐγγαρίας ἢ τῆς Ἀραβίας. Σχηματίζετε μ' αὐτὸ μιὰ πλάκα στρογγυλὴν πολὺ λεῖα ἀπὸ τίς δύο μεριεῖς τῆς καὶ ἐπάνω στή μιὰ πλευρὰ χαραξάτε ἓνα τετράγωνον ἀποτελούμενον ἀπὸ ἓξη σειρῶν ἀριθμῶν, σὲ τρόπον ὅστε μετρῶντας τοὺς ἀριθμοὺς καθὲ σειρᾶς καθεῶς καὶ ὀριζοντίως, νὰ βρισκῆτε ἀθροισμα 111, ὅπως εἴνη ἀκριβῶς ὁ παρακάτω πίναξ. Ἐκεῖνον ποῦ εἴνη μυστηριώδες σ' αὐτὸ ἐδῶ εἴνη ὅτι οἱ ἀριθμοὶ αὐτοί, οἱ ὁποῖοι χαραξονται καὶ στὰ φυλαχτὰ ὅλων τῶν ἄλλων ἀστρων, ἀποτελοῦν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀστρων ποῦ εἴνη ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν καθὲ πλανῆτου καὶ ποῦ ὁ θεὸς τὰ ἔχει τάξει ὡς ὑπεκόσους του. Ἐπὶ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τῆς

6	32	3	34	35	1
7	11	27	28	8	30
19	14	16	15	23	24
18	20	22	21	17	13
25	29	10	9	26	12
36	5	33	4	2	31

πλάκας θὰ χαραξάτε τὴν ἱερογλυφικὴν εἰκόνα τοῦ Ἡλίου, ποῦ παριστάνει ἓνα βασιλέα μὲ τὸ στέμμα ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ του θρόνου, ποῦ κρατεῖ στὸ δεξιὸν τὸν ἄστρον σκίπτρον καὶ ἔχει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὸν ἥλιον καὶ δεικνύει ἓνα Λέοντα μαϊνόμενον μπρὸς στὰ πόδια του. Τὰ προτερήματα τοῦ φυλαχοῦ αὐτοῦ εἴνη ὅτι τὸ πρόσωπον ποῦ θὰ τὸ φορεῖ μὲ πεποιθήσιν καὶ ἐμπιστοσύνην θὰ προκαλέσῃ τὴν εὐνοίαν τῶν ἰσχυρῶν τῆς Γῆς, τῶν βασιλέων, τῶν πριγκιπῶν, τῶν μεγάλων ἀρχόντων, θὰ πλημμυρίσῃ ἀπὸ πλοῦτην καὶ ἀπὸ τιμῆς καὶ θὰ ἐκτιμᾶται ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον. Ὅπως καὶ παραπάνω λέμε, τὸ φυλαχτὸ αὐτὸ πρέπει νὰ κατασκευασθῆ Κυριακῇ, ποῦ εἴνη ἡμέρα τοῦ Ἡλίου.

Φυλαχτὸ ἢ σφραγίδα τῆς Σελήνης.

Αὐτὸ τὸ φυλαχτὸ γίνεται μὲ τὸ πιὸ καθαρὸ ἀσημὶ ποῦ μπορεῖ νὰ βρῆ κανεὶς. Σχηματίζετε μ' αὐτὸ μιὰ πλάκα στρογγυλὴν, πολὺ λεῖα καὶ ἀπὸ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τῆς χαραξάτε ἑννέα σειρῶν ἀριθμῶν, ὅπως ὅστε καθὲ σειρὰ καθεῶς καὶ ὀριζοντίως νὰ δίνει ἀθροισμα 369, ὅπως ἀκριβῶς εἴνη ὁ παρακάτω πίναξ. Ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰ τῆς πλάκας χαραξάτε τὴν ἱερογλυφικὴν εἰκόνα τῆς Σελήνης, ποῦ παριστάνει μιὰ γυναῖκα μ' ἓνα φέρεμα εὐχόχωρον καὶ χυτὸ κ' ἔχει τὰ δύο πόδια στηριγμένα στὴ μέση ἐνός μασοφραγῶρον. Ἐχει ἀκόμα ἓν ἄπτερον ἀπάνω στὸ μέτωπον καὶ τὴν λέξην Σελήνην. Τὸ φυλαχτὸ αὐτὸ πρέπει νὰ κατασκευασθῆ μ' ἀνοικτήσιν Τρίτην καὶ νὰ

37	78	29	70	21	62	13	54	5
6	38	79	30	71	22	63	14	46
47	7	39	80	31	72	23	55	15
16	48	8	40	81	32	64	24	56
57	17	49	9	41	73	33	65	25
26	58	18	51	1	42	74	34	66
67	27	59	10	54	2	43	75	35
36	68	19	60	11	52	3	44	76
77	28	69	20	61	12	53	4	45

ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
Πανηγυρικὸν - Εἰκοσιτετρασέλιδον
Μὲ δύο σελίδας εἰκόνας ἀπ' ὅλων τῶν κόσμων καὶ ἀφθονον καὶ ἐκλεκτὴν ἕλην.

τυλιχθῆ σ' ἓνα λευκὸ πανί. Χρησιμεῖν πολὺ γιὰ νὰ θεραπεύει ἀπὸ τίς ἀσθένειαι, προφυλάει τοὺς ὀδοιπόρους ἀπὸ τοὺς κλέφτας καὶ τοὺς ἄλλους κινδύνους τοῦ ταξιδιοῦ των, καὶ εὐνοεῖ στὶς δουλειὰς των τοὺς ἔργατάς καὶ τοὺς ἐμποροῦς.

(Ἀκολουθεῖ)